

minden elveszett, amikor kiütötték a magyar férfiak kezéből a fegyvert, Ő, a kicsi, filigrán, finom íróasszony az élő szó és írott betű fegyverével a fegyvertelen magyar asszonyokat szólitotta láthatatlan és erős harcba, családok, társadalmak életén belül való munkára: mert nemcsak a múlt, de a jövő nagy Magyarországot is maga előtt tudta és akarta látni.

BEVÉGEZTETETT

*Gyűlöletesek a nagyok,
a bukott és viruló ősök,
mi már gyermekkorunkban is csodakép
a többi gyereket szerettük.
Gyűlöletesek a felnőttök,
kik zsarolóan mindent tudnak,
füttyülnek és tikkadt dél felé
kiülnek a házak elé,
vagy bebújnak a ház belébe
ingujiban s oly undokak.
Elfeküsznek tejszínhabos
gyermekegünkön morogván,
úgy megülnek a nagy Időn keresztül,
hogy dermed minden tagunk mozogván,
nem merünk és unatkozunk,
gyűlölünk és fenekedünk,
kóválygunk, mint zöldmégű szesztül,
mert dalainkat eldalolták,
álmainkat kicsontozták,
beleinken hegedültek,
agyvelőnkön lángot szűrtek,
s nőttek naggyá, fene széppé,
költökké és váteszekké;
börtönül csak szégyenünk
maradt már s a vézna glosszák
ujjainkat szégyelik.
Unjuk már a versek hosszát,
minden kész már és olyan szép,
nincs más hátra, mint halállal
egybekelni szolganép,
s éppendítő zuhanással
behúzni a vaskaput.*

Kéry László